

Marc de Bel

BLINKER

De bende van Bork

Met illustraties van Jan Bosschaert

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

Jimi is the best!

Vrijdag 30 juni

1

Slurk schrok wakker. De luizige schurftkat van boer Bulkens, die hij in zijn droom achternazat, spatte voor zijn ogen uiteen als een harige zeepbel.

Hij spitste de oren, wipte uit zijn mand en rende blij kwispelstaartend naar de achterdeur, die wagenwijd openzwaaide. 'Yes!' juichte Blinker. 'Vakantie!'

Hij gooide zijn boekentas naast de vuilnisbak in de verste hoek van de keuken en krabde Slurk tussen de oren.

'Mams? ... Joehoe, mams!'

Hij hoorde het zolderluik dichtvallen.

'En?' vroeg mams toen ze zeven seconden later de keuken binnenviel.

Blinker haalde een blikje prik uit de koelkast en plofte op de dichtstbijzijnde stoel.

'Eentje, voor Frans.'

'Nou, dat valt best mee,' zuchtte mams opgelucht.

'Tja, geen enkel herexamen was natuurlijk leuker geweest. En Ellen?'

Mams wierp een nerveuze blik op de klok.

'Ze zou bellen zodra ...'

De telefoon rinkelde.

Blinker was iets sneller.

'Met Blinker van Steen ... Momentje, alstublieft ... Is paps thuis, mams?'

Mams schudde het hoofd.

'Nee, mevrouw. Hij is er niet ... Ja, die is wel thuis. Ogenblikje.'

Hij reikte mams de hoorn aan.

‘Hallo ... Ja ... Ja ...’

Het hoopvolle lichtje in haar ogen doofde.

‘Ja ... Ja, ik zal het hem zeggen. Dag, mevrouw.’

‘Wie was dat?’ wilde Blinker weten.

‘Iemand van een van de bedrijven waar paps heeft gesolliciteerd.’

‘En?’

‘Nee, ze hebben niemand nodig.’

‘Kukels,’ knarste Blinker.

Hij trok het blik frisdrank open en nam een slok.

‘Bwah, lauwe prik,’ huiverde hij. ‘Wanneer zorgt paps eindelijk eens voor een nieuwe koelkast? Hij belooft het al weken. Waar is hij trouwens?’

‘Naar die glas-in-loodzetter vlak bij de snelweg. Dat is een vriend van Herman. Die zou een goed woordje voor paps doen.’

‘Een goed woordje?’ verslikte Blinker zich. ‘Beter meteen het hele woordenboek! Tiekenei als glazeniershulpje? ...’

Hij rolde meewarig met zijn ogen.

‘Ik zie onze nieuwe wereldkampioen boksen nog makkelijker paus worden!’

‘Wie niet probeert, niet riskeert,’ zei mams.

‘Als paps die baan krijgt, doe ik een maand lang de vaat,’ beloofde Blinker.

Mams glimlachte flauwtjes. Ze plukte een dotje haar van Slurk van de vloer en gooide het in de vuilnisbak.

‘Verdomme,’ vloekte ze. ‘Waarom pikten die rotzakken net nu onze auto?’

Twee maanden geleden hadden ze hun stokoude, versleten Renault vervangen door een vier jaar oude Mercedes bestelwagen.

Een zware investering, maar ze sloegen twee vliegen in één klap. Transportfirma J. VAN STEEN & ZOON kon nu veel meer vervoeren én Janis¹, zoals paps de nieuwe auto had gedoopt, was ideaal om mee op reis te gaan.

Het beloofde dus een prachtvakantie te worden. Tot vorige week ... Op klaarlichte dag waren dieven er in de hoofdstad met de eigenhandig in het knalgeel herschilderde Janis vandoor gegaan.

De twee agenten die toevallig voorbij kwamen, keken amper op toen paps hen aanklampte. Ze lieten, tot paps' grote verbijstering, de stad niet eens hermetisch afsluiten, integendeel. De dienaars van de wee gaven hém nog bijna een bekeuring, omdat hij de wagen niet had afgesloten en de sleutels in het contact had laten zitten.

De telefoon rinkelde Blinker uit zijn gepeins.

'Hallo, Van Steen,' liet mams het ding geen tweede kans. 'Echt?! Whaaw! Fantastisch, zus! Een dikke proficiat!'

'Hoeveel herexamens?' wilde Blinker weten.

Mams vormde een nul met duim en wijsvinger.

'Ja, hij heeft er één, voor Frans ... Ja, ik zal het hem zeggen. Hoe kom je naar huis? ... Met wie? ... Tim? ... Goed, maar niet té laat, hè... Ja, daag.'

Mams hing op.

'Ellen is geslaagd. Zonder herexamens!' straalde ze. 'Ze wenst jou *beaucoup de courage* en vraagt of je haar vaarbeurt van vanavond wilt overnemen.'

'No way, chick,' mompelde Blinker.

¹ Janis, naar Janis Joplin, een popzangeres uit de late jaren zestig. 'Mercedes Benz' is een van haar bekendste liedjes.

‘Let op je taal, Blinker,’ wees mams hem terecht, ‘Ik wéét dat je Engels beter is dan je Frans...’

Ze keek hem plagend aan en leek opeens erg op Nelle.

Iets meer dan een uur geleden had Blinker bij de fietsenstalling afscheid van haar genomen.

‘Ik rij niet mee,’ had ze gezegd. ‘Mijn ouders komen me zo meteen oppikken. Mam is jarig en pap heeft voor een verrassing gezorgd. Maar je komt toch nog wel langs, hè? Om zes uur. Je weet waar. Kunnen we net als vorige week lekker ...’

Hij keek op zijn horloge. Halfvijf. Nog anderhalf uur.

Hij wist maar al te goed waar. Op de hooizolder van het schuurtje in de grote boomgaard, achter Nelles tuin. Daar hadden ze ...

‘Er is een kaartje gekomen van oma,’ haalde mams de dromer uit de hooizolder terug.

‘Euh... Wat?’

‘Een kaartje van oma. Daar op de kast,’ wees mams.

Blinker pakte de verkreukelde prentbriefkaart. Het bekende plaatje van hoge palmbomen en strooien hutten.

‘Fantastisch klimaat hier,’ las hij op de achterkant. ‘Vandaag onze laatste dag in de beschaafde wereld. Morgen trekken we het oerwoud in. We zullen de pygmeëën jullie groeten doen.’

Het kaartje was twee weken geleden in Kananga gepost.

‘Alleen dit kaartje, mams? Geen nieuws van Janis? ...’

‘Nee, ik vrees dat we die niet meer terugzien.’

‘Zou best kunnen,’ beaamde Blinker. ‘Jonas beweert dat maar 9% van alle gestolen auto’s teruggevonden wordt.’

‘Heeft Jonas herexamens?’

‘Ja, wiskunde en Engels. Hij moet van zijn vader de hele maand juli met vakantie naar zijn oom in Londen.’

‘Leuk, toch?’ vond mams. ‘En Nelle?’

‘Nee, natuurlijk niet. Die is altijd de beste van de klas.’

‘Haar vader doet het trouwens ook niet slecht. Bij zijn laatste tentoonstelling waren in een week tijd al zijn schilderijen verkocht.’

‘Ja, Nelle heeft het me verteld. Volgende maand exposeert hij in een bekende galerie in Wenen.’

‘Blijkbaar is er met kunst dan toch veel geld te verdienen,’ zuchtte mams.

‘Waarom ben jij eigenlijk gestopt met keramiek maken, mams?’

De artieste keek hem glimlachend aan.

‘Gek dat je dat vraagt. Ik heb vanochtend met mezelf afgesproken het weer op te pikken!’

‘Echt?’

‘Ja. Het zal wel moeten. Tenzij paps snel een nieuwe baan vindt.’

Blinker wilde iets zeggen over de Prins van Twaalf Stielen en Dertien Ongelukken, zoals mams paps vaak liefdevol noemde, maar hij bedacht zich.

‘Ik was net op zolder mijn spullen bij elkaar aan het scharrelen toen jij thuiskwam,’ vervolgde mams. ‘Je komt als geroepen, want dat pottenbakkerswiel weegt als natte klei.’

‘Als lood, om het met de woorden van ons toekomstige glazeniershulpje te zeggen,’ grapte Blinker.

Mams keek hem strak in de ogen.

‘Hela! On ne se moque pas de mon Prince!’ kaatste ze de bal terug naar de spotvogel.

2

‘Pfoe, ’t lijkt hier wel een sauna,’ blies Blinker toen hij het zware zolderluik omhoogduwde.

De zolder isoleren was een van die puntjes op paps’ karwei-enlijstje dat steeds maar werd uitgesteld. Ook omdat goeie isolatie een hoop centen kost.

Mams zette een dakraampje open. Miljoenen stofjes dwarrelden als versufte minimuggerjes in de brede bundel zonlicht naar buiten.

Het rook er anders best gezellig. Naar oude boeken en naar de peperkoek die oma vroeger altijd bakte voor ze met Maurice de halve wereldbol afstruinde.

‘Het pottenbakkerswiel staat daar, achter die plastic cupido, naast die grote parasol,’ wees mams. ‘Maar de doos met mijn materiaal heb ik nog niet gevonden.’

‘Hoe ziet die eruit?’

‘Een bruine bananendoos met in grote letters KERAMIEK-SPULLEN erop geschreven.’

Blinker duwde het lessenaartje dat hij voor zijn vijfde verjaardag had gekregen en waarvan hij dacht dat het veel zwaarder was, iets te hardhandig opzij. Het meubeltje viel om en sleurde in zijn val een toren van slordig op elkaar gestapelde dozen mee. De bovenste doos scheurde open en spuwde een hoop verkleurde babyspulletjes voor Blinkers voeten.

‘Lieve hemel!’ keek Blinker verrast op. ‘Bewaar jij die dingen, mams?’

Hij viste er een blauw kabouteronderhemdje uit en zette grote, ongelovige ogen op.

‘Ben ik echt zo klein geweest?’

‘Ja, en nog niet eens zo lang geleden,’ glimlachte mams. ‘Je reikte amper tot aan mijn knie en nu sta je daar met je haar in een spinnenweb.’

Slurk blafte opgewonden in de keuken.

Blinker wierp een blik door het dakraampje en zag een konijn de tuin binnensluipen. Het linkeroor van de indringer stond stijf rechtop en draaide behoedzaam naar alle kanten. Het rechteroor hing er ongewoon slapjes bij.

‘Wafwafwaf!’ piepte Slurk.

Blinker griste zijn oude, afgesabbelde belletjesrammelaar uit de doos met babyspulletjes en keilde het speeltje naar het knaagbeest.

Slapoor wipte wel een halve meter de lucht in toen de rinkelende rammelaar vlak voor haar neus in het gras plofte en hipte er als de bliksem vandoor.

Slurk bestierf het bijna.

‘Wat is dat daar allemaal beneden?’ vroeg mams.

‘Er zat een konijn in de tuin,’ verduidelijkte Blinker.

Hij stapelde de dozen weer op elkaar. SCHATTEN, had iemand met een dikke zwarte stift op de onderste doos gekrabbeld. Ze was ooit stevig met plastic tape dichtgeplakt, maar daarna weer opengesneden.

Veel zat er nier meer in. Een compleet versleten exemplaar van *In de Ban van de Ring*, waaruit paps vroeger, toen ze nog in de stad woonden, elke avond een stukje voorlas. Verder twee oude stripverhalen van Kuifje, die Blinker allebei al had gelezen, enkele vergeelde potloodtekeningen en een paar zwart-witfoto’s.

‘Hé, zijn jullie dat?’ wees Blinker naar het stralend jonge hippiekoppeltje. ‘Moet je paps zien! Gespierd als een soepkip. Haha!’

‘Laat eens zien,’ zei mams.

Blinker gaf haar het kiekje.

‘Bingo!’ juichte ze. ‘Ik heb me al rot gezocht naar dit fotootje. Het is ...’

Het gezellig pruttelende motorgeluid boven hun hoofden kwam snel dichterbij. Blinker stak bliksemsnel zijn hoofd door het dakraampje.

‘Wauw! Meester Alex met zijn nieuwe ULM!’

Hij duwde de ‘schattendoos’ in mams handen en stooft als de weerlicht de trap af, het huis uit, de weide naast de tuin in.

3

‘Joehoe! Meester Alex! Joehoe!’ schreeuwde hij en hij zwaaide wild met zijn armen.

‘Wafwafwaf! Grrr...’ gromde Slurk naar de vliegende grasmachine.

De piloot wuifde terug, cirkelde enkele rondjes boven het huis en landde sierlijk in het pasgemaaide weidegras.

‘Fwiewuw!’ floot Blinker bewonderend. ‘Fantastisch machientje!’

Meester Alex zette zijn helm af.

‘En of!’ straalde de vliegfreake. ‘Dit is de alom geprezen Icarus C22!’

Blinker keek verlekkerd naar de lege plaats naast de piloot.

‘Zin in een vluchtje?’ prikkelde de onderwijzer de vliegekriebels in de buik van zijn oud-leerling.

‘Ja, natuurlijk! Maar ...’

‘Nou, waar wacht je dan nog op?’

Blinker keek achterom en zag mams' hoofd door het dak-raampje steken.

'Mag ik eventjes mee met meester Alex, mams?' riep hij boven het gepruttel van de motor uit.

'Wat?!' steigerde mams. 'Met dat ding? Is dat niet gevaarlijk?'

'Welnee!' verzekerde meester Alex. 'Er is nog nooit iemand met een ULM verongelukt.'

'Mag ik, mams? Heel even maar.'

Mams twijfelde. Niet omdat ze meester Alex niet vertrouwde, integendeel. Zijn frikkerige nauwgezetheid was alom bekend. Maar je wist toch nooit met die dingen.

'Dit is een heel degelijk lestoestel,' garandeerde de pennewipper.

'Bovendien heb ik net mijn vliegbrevet behaald. Met grote onderscheiding trouwens. Er kan echt niets misgaan.'

'Ja, dat beweerden de gebroeders Wright ook,' grimlachte mams.

'Toe, mams. Echt maar heel heel eventjes,' drong Blinker aan.

Meester Alex wierp hem een helm toe.

'Vooruit dan maar,' gaf mams zich gewonnen.

'Yes!' juichte Blinker.

Hij zette de helm op en wong zich achter het plexiglazen windscherm tussen de aluminiumbuizen, tot hij naast de piloot zat.

'Gordel om,' beval meester Alex.

Blinkers hart bonkte tot in zijn kleine teentjes. De kriebels gierden door zijn buik en borstkas. Hij ging vliegen! Echt vliegen! En hopelijk iets langer en comfortabder dan met de BagBag II ...²

² Zie *Blinker en het BagBag-juweel*